

30/07/2019

Επικήδειος λόγος του Αρχιεπισκόπου της Ιεράς Συνόδου της Εκκλησίας της Ελλάδος

/ [Επικαιρότητα](#)

Σήμερα Τρίτη 30 Ιουλίου 2019 κατά την εξόδιο ακολουθία του Μακαριστού Μητροπολίτου Φθιώτιδος κυρού Νικολάου, η οποία τελέσθηκε στο Ιερό Μητροπολιτικό Ναό του Ευαγγελισμού της Θεοτόκου Λαμίας ο Αρχιεπίσκοπος της Ιεράς Συνόδου της Εκκλησίας της Ελλάδος Αρχιμ. Φιλοθέος Θεοχάρης εκφώνησε επικήδειο λόγο ενώπιον του σεπτού σκηνώματος του μακαριστού.

Διαβάστε αναλυτικά:

«Ετοίμη η καρδιά μου, ο Θεός, ετοίμη η καρδιά μου,
άσομαι και ψαλώ εν τη δόξη μου» (Ψαλμ. 107, 1)

Με βαθειά συγκίνηση και την κατ' άνθρωπον οδύνη,
Μακαριώτατε Πάτερ και Δέσποτα, σεπτέ Προκαθήμενε της Αγιωτάτης Εκκλησίας

της Ελλάδος,

Σεβασμιώτατε Μητροπολίτα Δημητριάδος και Αλμυρού κ. Ιγνάτιε, Τοποτηρητά της χηρευούσης Ιεράς Μητροπόλεως Φθιώτιδος,

Σεβασμιώτατοι και Θεοφιλέστατοι άγιοι Αρχιερείς,

Σεβαστοί Πατέρες,

Αξιότιμοι εκπρόσωποι των πολιτικών, στρατιωτικών και λοιπών Αρχών,

Πενθηφόρε και φιλόχριστε λαέ της Εκκλησίας,

η Ιερά Σύνοδος της Εκκλησίας της Ελλάδος προπέμπει σήμερα ένα από τα διακεκριμένα και άξια μέλη της, τον αοίδιμο ήδη Μητροπολίτη Φθιώτιδος κυρό Νικόλαο (Πρωτοπαπά), ο οποίος απεδήμησε από την παρούσα ζωή και πορεύεται την όντως «μακαριάν οδόν», ότι «ητοιμάσθη (αυτώ) τόπος αναπαύσεως».

Η καρδιά του μακαριστού Μητροπολίτου Νικολάου σταμάτησε αιφνιδίως να κτυπά το απόγευμα του περασμένου Σαββάτου, 27η του μηνός Ιουλίου, μία μόλις ημέρα μετά την συμπλήρωση σαράντα έξι ετών, από τότε που εισήλθε στην αγία Ιερωσύνη. Αυτός ο αιφνιδιασμός υπενθυμίζει σε όλους μας τον προτρεπτικό Κυριακό λόγο «Γρηγορείτε ουν ότι ουκ είδατε την ημέραν ουδέ την ώραν εν η ο υιός του ανθρώπου έρχεται» (Ματθ. 25, 13), τον οποίον ο μακάριος Μητροπολίτης Νικόλαος είχε πιστεύσει και διαρκώς αγωνιζόταν να ευρίσκεται σε εγρήγορση και ετοιμότητα. Γι αυτό και η αναχώρησή του από την παρούσα ζωή παραπέμπει στον πρώτο στίχο του 107ου Ψαλμού, με τον οποίον άρχισαν αυτά τα πενιχρά λόγια: «Ετοίμη η καρδιά μου, ο Θεός, ετοίμη η καρδιά μου...».

«Σαν έτοιμος από καιρό, σάν θαρραλέος», όπως θα λεγε κι ο Αλεξανδρινός ποιητής, ο αοίδιμος Μητροπολίτης Νικόλαος ετοιμάζε τον εαυτό του γι' αυτή την αγία ημέρα και ώρα της εξόδου από την παρούσα ζωή και της εισόδου στην όντως ζωή, τη Βασιλεία του Θεού. Είχε πολλές φορές διαβάσει και με θαυμαστό τρόπο είχε προσοικειωθεί την πρόσκληση του Θεού: «Δος μοι, υιέ σην καρδιάν» (Παροιμ. 23, 26). Ο Θεός ζητά την καρδιά του ανθρώπου για να κατοικήσει σ' αυτή, για να την καταστήσει θρόνο Του. Και ο μακαριστός Μητροπολίτης Νικόλαος γεμάτος αγάπη για τον Χριστό, αφιερωμένος εξ ολοκλήρου σ' Εκείνον και την Εκκλησία Του, έζησε θεοφιλώς και θεαρέστως, ώστε η ζωή του να αποτελεί μία αληθινή ετοιμασία του «θρόνου» της καρδιάς του. Όντως, η καρδιά του Δεσπότη ήταν «έτοιμη» για να γίνει «θρόνος» του Βασιλέως της δόξης, ο Οποίος, όπως μαρτυρεί με τον αδιάψευστο λόγο Του: «τους δοξάζοντάς με αντιδοξάσω» (Α Βασ. 2, 30).

Εγεννήθη το έτος 1948 στο χωριό Πλατειά Τήνου. Υπήρξε γόνος ευσεβών και απλών νησιωτών γονέων, οι οποίοι μετέδωσαν στα τέκνα τους την αγάπη και την πίστη προς τον Χριστό και την Εκκλησία του. Ιδιαίτέρως η καλή μητέρα του, αοίδιμος Μαρία, η οποία μόλις προ έξι μηνών προέδραμε του υιού της στη ζωή της Βασιλείας του Θεού, τον edίδαξε να ευρίσκεται στα «σκηνώματα της δόξης του Θεού» με επίκεντρο το καύχημα της Τήνου και ιερό σέβας των πανελλήνων, τον

ιερό Θεομητορικό Ναό της Ευαγγελιστρίας.

Γεμάτος ένθεο ζήλο για την αγία Ιερωσύνη από την παιδική του ηλικία, ο τότε έφηβος Νικόλαος Πρωτοπαπάς κατέφυγε για σπουδές στη Ριζάρειο Εκκλησιαστική Σχολή, αποκτώντας την ιδιότητα του ιεροσπουδαστού σε μια εποχή, μάλιστα, που η ιδιότης αυτή συνοδευόταν από αξία και ήταν άξια μιμήσεως. Μετά τις σπουδές του στη Ριζάρειο εισήλθε με εξετάσεις και στη Θεολογική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών, λαμβάνοντας το πτυχίο με το βαθμό «άριστα» το έτος 1972.

Ήταν συνδεδεμένος πνευματικά με το συντοπίτη του, μακαριστό και εν οσίοις αναπαυόμενο Μητροπολίτη Χαλκίδος κυρό Νικόλαο (Σελέντη), ο οποίος το επόμενο έτος, το 1973, τον έκειρε Μοναχό στην Ιερά Μονή Κοιμήσεως της Θεοτόκου Πεντέλης, ενώ ανήμερα της πανηγύρεως της Πολιούχου Χαλκίδος Αγίας Παρασκευής, στις 26 Ιουλίου 1973, με τη συμμαρτυρία του πνευματικού του πατρός, τότε Αρχιμανδρίτου και νυν Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Ανθίμου, τον χειροτόνησε Διάκονο και για βραχύ διάστημα διηκόνησε στην Ιερά Μητρόπολη Χαλκίδος ως Αρχιδιάκονος και Ιεροκήρυξ.

Το έτος 1975 ο τότε Μητροπολίτης της γενετείρας του, μακαριστός Μητροπολίτης Σύρου και Τήνου κυρός Δωρόθεος ο Α (Στέκας) τον προσέλαβε και τον χειροτόνησε Πρεσβύτερο και Αρχιμανδρίτη και του ανέθεσε την υψηλή διακονία του Ιεροκήρυκος του Πανελληνίου Ιερού Ιδρύματος της Ευαγγελιστρίας, στο οποίο και υπηρέτησε επί μία δεκαετία, έως το έτος 1984, ενώ διηκόνησε και ως Καθηγητής της Εκκλησιαστικής Σχολής Τήνου επί μία τετραετία, κατά τα έτη 1975 έως 1978.

Το έτος 1984 μετεκλήθη στην Ιερά Αρχιεπισκοπή Αθηνών, υπό του μακαριστού Αρχιεπισκόπου Αθηνών και πάσης Ελλάδος κυρού Σεραφείμ (Τίκα), ο οποίος διέκρινε σημαντικές ικανότητες στον τότε Αρχιμανδρίτη Νικόλαο και του εμπιστεύθηκε επιτελικές θέσεις στη διοίκηση της Εκκλησίας της Ελλάδος. Διετέλεσε Διευθυντής Υπηρεσιών της Αποστολικής Διακονίας από το 1984 έως το 1996 και Διευθυντής του Θεολογικού Οικοτροφείου της, όπου με επιμέλεια, αλλά και πνεύμα ελευθερίας καλλιέργησε τις ιερατικές κλίσεις πολλών εκ των οικοτρόφων φοιτητών της θεολογίας.

Παράλληλα, διηκόνησε και ως Προϊστάμενος και Ιεροκήρυξ του Ιερού Ναού Αγίου Ελευθερίου Άρεως, καθώς και Γενικός Διευθυντής του Ραδιοφωνικού Σταθμού της Εκκλησίας της Ελλάδος για επτά χρόνια, από το έτος 1990 έως της εκλογής του το 1996, ενώ ανεδείχθη δόκιμος και ικανός συγγραφέας, αφού εξέδωσε πολλές μελέτες θεομητορικού, ιστορικού και λογοτεχνικού περιεχομένου και δημοσίευσε πολλά άρθρα σε εφημερίδες και περιοδικά, αρθρώνοντας εκκλησιαστικό λόγο αληθείας, αγάπης και δικαιοσύνης «εν απλότητι, εν σπουδή, εν ιλαρότητι... τω

Κυρίω δουλεύων και ταις χρείαις των αγίων κοινωνών» (Ρωμ. 12, 8 και 13).

Υπό της σεπτής Ιεραρχίας της Εκκλησίας της Ελλάδος εξελέγη την 1η Οκτωβρίου του έτους 1996, σε ηλικία 48 ετών, Μητροπολίτης της ιστορικής Ιεράς Μητροπόλεως Φθιώτιδος, εις διαδοχήν του μακαριστού Μητροπολίτου κυρού Δαμασκηνού (Παπαχρήστου) και χειροτονήθη Επίσκοπος στον Ιερό Ναό που διηκόνησε ως Ιερέυς, τον του Αγίου Ελευθερίου, την 6η Οκτωβρίου 1996.

Στην πρωτεύουσα της Ρούμελης, την ιστορική Λαμία ήλθε την 17η Νοεμβρίου 1996 και ενθρονίστηκε στον θρόνο του Καθεδρικού αυτού Ιερού Ναού, κυρίως, όμως, στις καρδιές των μελών της Εκκλησίας που παροικεί στην Φθιώτιδα, του ιερού Κλήρου, των μοναχικών ταγμάτων και του ευσεβούς λαού, τους οποίους διηκόνησε με πίστη και συνέπεια, εφαρμόζοντας πιστά, όπως ο ίδιος έγραψε στους «Ποιμαντικούς Βηματισμούς» του, το του Αποστόλου Παύλου: «ουχ εαυτούς κηρύσσομεν, αλλά Χριστόν Ιησούν Κύριον, εαυτούς δε δούλους υμών δια Ιησούν» (Β Κορ. 4, 5), έχοντας ως πόθο και επιδίωξή του «ίνα η ζωή του Ιησού εν τω σώματι ημών φανερωθή» (Β Κορ. 4, 11).

Η ποιμαντική του διακονία χαρακτηρίσθηκε από νεανική ικμάδα και αγωνιστικό φρόνημα, από το πρώτο έως και το τελευταίο έτος, το εικοστό τρίτο, της Αρχιερατείας του. Περιόδευσε πολλές φορές ολόκληρη την μεγάλη σε έκταση Ιερά Μητρόπολη Φθιώτιδος, μέχρι και τα πλέον δυσπρόσιτα χωριά. Λειτουργήσε αναρίθμητες φορές, διηκόνησε με αξιοζήλευτη σπουδή το κήρυγμα και την κατήχηση του λογικού ποιμνίου του, αγωνίσθηκε για την αναζωπύρωση του χαρίσματος των Κληρικών τους οποίους βρήκε στη Φθιώτιδα, ενώ παράλληλα χειροτόνησε και πολλούς νέους και φερέλπιδες Κληρικούς. Ταυτοχρόνως, φρόντισε και τις ανάγκες των μοναστικών ταγμάτων της Επαρχίας του, ενώ κυριολεκτικά αναλώθηκε στην διακονία του λαού του Θεού της κατά Φθιώτιδα Εκκλησίας, καλώντας διαρκώς τους χριστιανούς του, ακόμη και σε μια εποχή έντονης εκκοσμίκευσης όπως η σημερινή, να ζήσουν «σωφρόνως και δικαίως και ευσεβώς εν τω νυν αιώνι» (Τιτ. 2, 12), τονίζοντας ότι «η ευσέβεια προς πάντα ωφέλιμός εστιν, επαγγελίας έχουσα ζωής της νυν και της μελλούσης» (Α Τιμ. 4, 8).

Ο μακαριστός Μητροπολίτης Νικόλαος πορεύθηκε με ισορροπία και διάκριση, εργαζόμενος ακατάπαυστα πολλές ώρες της ημέρας και της νύκτας και προσευχόμενος διαρκώς για τη σωτηρία τη δική του και του ποιμνίου του, ενώ διηκόνησε τον όλον άνθρωπο και τις ανάγκες του, επιδεικνύοντας ιδιαίτερη προσήλωση και προς τον πάσχοντα αδελφό, εφαρμόζοντας με πιστότητα την αποστολική εντολή: «της δε ευποίας και κοινωνίας μη επιλανθάνεσθε· τοιαύταις γαρ θυσίαις ευαρεστείται ο Θεός» (Εβρ. 13, 16). Και επειδή ήταν τίμιος στην διαχείρισή του, προσέλκυσε πολλούς ανθρώπους, οι οποίοι του εμπιστεύθηκαν τις προσφορές τους, τις οποίες είδαν να αξιοποιούνται με την ανεγερση και την καλή

λειτουργία Κέντρων Νεότητας, Γηροκομείων, Κέντρων Αγάπης, Στεγών Κατακοίτων, Σχολών Βυζαντινής Μουσικής, Βιβλιοπωλείου, Κατασκηνώσεων και πολλών ακόμη εκκλησιαστικών ιδρυμάτων, που αγκαλιάζουν κάθε πτυχή της ανθρώπινης ζωής και ανάγκης.

Και στα Συνοδικά καθήκοντα, όμως, ο μακάριος Μητροπολίτης δεν ολιγώρησε. Κατέθετε πάντοτε την μαρτυρία της τοπικής Εκκλησίας του με παρεμβάσεις καίριες και λόγο ενωτικό, ορθοτομώντας την αλήθεια σε ανακύπτοντα ζητήματα περί το δόγμα, το εκκλησιαστικό ήθος, τις σχέσεις Εκκλησίας και Πολιτείας, την εκκλησιαστική εκπαίδευση, την οποία ιδιαιτέρως αγαπούσε και εστενοχωρείτο όταν έβλεπε ότι δεν εκπληρώνει τον σκοπό της, που είναι η μόρφωση των μελλόντων ιεράσθαι, αλλά και την χριστιανική αγωγή της νεότητας, την οποία με ιδιαίτερο ζήλο διηκόνησε επί πολλά έτη, ως Πρόεδρος της ομωνύμου Συνοδικής Επιτροπής.

Εν ολίγοις, ο Φθιώτιδος Νικόλαος γνώριζε ποίος είναι, Ποίον διακονεί, αλλά και Ποίον εικονίζει και γι' αυτό δεν δίσταζε στα όρια της Επισκοπής του, να είναι ο Πρωτεύων σε όλα: στη Θεία Ευχαριστία, στα μυστήρια, στον συντονισμό όλων των διακονιών, στις χαρές και τις λύπες των ανθρώπων, σεβόμενος την εκκλησιαστική τάξη και ζωή, ενοποιώντας όλα τα επί μέρους χαρίσματα, καλώντας συνεχώς σε ενότητα και ταυτόχρονα αποτελώντας ο ίδιος, ως εικόνα Χριστού, την ορατή ενότητα της κατά Φθιώτιδα Εκκλησίας. Και όπως προσφυώς έγραψε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Γουμενίσσης κ. Δημήτριος: «ο Φθιώτιδος Νικόλαος εργάσθηκε και ποτέ δεν έμεινε μόνος», όντας αληθινός πατέρας όχι του ενός η κάποιων, αλλά όλων. Γι' αυτό και όντως «έτοιμη» ήταν η καρδιά του και η ύπαρξή του ολόκληρη γι' αυτή την ώρα της εξόδου του από τον παρόντα βίο.

Ο Μακαριώτατος Αρχιεπίσκοπος Αθηνών και πάσης Ελλάδος κ. Ιερώνυμος, η σεπτή χορεία των αγίων Αρχιερέων της Εκκλησίας της Ελλάδος, οι ευσεβείς και φιλόχριστοι Άρχοντες, οι οποίοι με λόγους εγκωμιαστικούς αναφέρθηκαν αυτές τις ημέρες στην προσφορά του αιμνήστου Μητροπολίτου, αλλά και ο ευαγής ιερός Κλήρος και ο πενηθφόρος λαός του Θεού, το σεπτόν Πλήρωμα της Ιεράς Μητροπόλεως Φθιώτιδος, θερμότατα δεόμεθα αυτή την ώρα προς τον Κύριό μας Ιησού Χριστό, που είναι η Ανάσταση και η ζωή όλων μας, δια των πρεσβειών της Υπεραγίας της Θεοτόκου της Ευαγγελίστριας, του Αγίου ενδόξου Αποστόλου και Ευαγγελιστού Λουκά πολιούχου Λαμίας, του εν αγίοις πατρός ημών Νικολάου Επισκόπου Μύρων της Λυκίας του θαυματουργού, του Οσίου και θεοφόρου πατρός ημών Ιωάννου του Ρώσσου του νέου Ομολογητού, τον οποίον ιδιαιτέρως ευλαβείτο ο μεταστάς Αρχιερεύς, έχοντας ανεγείρει ιερό Παρεκκλήσιο προς τιμήν του στη γενέτειρά του, και πάντων των Φθιωτών Αγίων, να αναπαύσει το σεπτό σκήνωμα του μακαριστού Μητροπολίτου κυρού Νικολάου και να τον συναριθμήσει μεταξύ των αγίων και των δικαίων Του, συμπαραδρεύοντα στο Ουράνιο Θυσιαστήριο.

Του πολυσεβάστου και πολυκλαύστου Μητροπολίτου Φθιώτιδος κυρού Νικολάου,

ας είναι η μνήμη αιωνία και εμείς όλοι οι περιλειπόμενοι ας έχουμε την ευχή του.

Ακούστε το σχετικό ηχητικό:

<https://www.orthodoxianewsagency.gr/wp-content/uploads/2019/07/Ομιλία-Αρχιγραμματέας-Αρχιμ.-Φιλόθεος-Θεοχάρης.m4a>